

РЕШЕНИЕ

№ 2691

гр. София, 22.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разглежда дело номер **8234**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и е образувано по жалба на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Изпълнителния директор В. В. Н., подадена чрез адв. В. А., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, офис 1, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-222219223005350-091-001 от 11.04.2024 г., издаден от М. Г. А.-Д., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Р. М. Майорска, на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с решение на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. (Дирекция ОДОП С.) при Централно управление на Национална агенция за приходите № 922 от 05.07.2024 г., с който на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 23 750,10 лева и са определени съответните лихви за забава в размер на 14 256,16 лева. В жалбата се излагат съображения за нищожност на оспорения РА поради липса на компетентност на издалите го органи по приходите от ТД на НАП В., в условия на евентуалност се твърди незаконосъобразност на оспорения РА поради противоречието му с материалния и процесуален данъчен закон, както и поради недоказаност на съдържащите се в РА констатации. Оспорва се изводът на органите по приходите, потвърден и от Директора на Дирекция ОДОП С., че задължението за корекция на ползвания данъчен кредит е възникнало и е следвало да намери отражение в справката-декларация на жалбоподателя за м.август 2018 г. Твърди се, че незаконосъобразно с РА е извършена от органите по приходите корекция на ползваното от „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД право на приспадане на данъчен кредит по фактурата, издадена от

„ЩРАБАГ“ ЕАД на основание чл. 78, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС. Сочи се, че разпоредбата на чл. 185, параграф 1 от Директива 2006/112 допуска да се коригира сумата на ДДС за приспадане само ако съответното данъчнозадължено лице преди това е получило право да приспадне този данък при условията, предвидени в чл. 168, буква а) от Директивата. Не е спорно, че по процесната фактура на ревизираното лице е признато право на данъчен кредит. Като основание за възникване на евентуално задължение за корекция на приспадане на ДДС във връзка с платения вече данък чл. 185, Параграф 1 от Директива 2006/112 установява принципа, че подобна корекция се извършва по-специално, когато след изготвяне на справка-декларация по ЗДДС са настъпили промени във факторите, използвани за определяне на сумата на съответното приспадане. В този смисъл се твърди, че в конкретния случай данъчната администрация може да изисква корекция на приспаданията от данъчнозадълженото лице ДДС към 31.07.2017 г. – момента на влизане в сила на арбитражното решение, постановено от АС при БТПП, задължението на оспорващото дружество да коригира ползвания данъчен кредит е възникнало през юли 2017 г., а не през август 2018 г., както неправилно е възприето от органите по приходите в сега обжалвания РА, кумулативните предпоставки, очертани в нормата на чл. 78, ал. 3 от ЗДДС са настъпили през данъчен период м.07.2017 г. Сочи се, че от събраните в ревизионното производство доказателства се установява, че кредитно известие № [ЕГН]/31.08.2018 г. е издадено повече от една година след настъпване на обстоятелството по чл. 115 от ЗДДС и повече от една година след узнаване настъпването на това обстоятелство, тъй като „ЩРАБАГ“ ЕАД е било уведомено за арбитражното решение, чрез своя процесуален представител, непосредствено след постановяване на решението, в този смисъл се твърди, че процесното кредитно известие е издадено в нарушение на чл. 115 от ЗДДС. Сочи се, че липсват доказателства за получаване от оспорващото дружество на издаденото от „ЩРАБАГ“ ЕАД кредитно известие, в този смисъл и след като издаденото кредитно известие не е получено за „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД не е възникнало задължение по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС да коригира размера на ползвания данъчен кредит чрез отразяване на кредитното известие в дневника за покупките и в справка-декларация за съответния данъчен период. Излагат се съображения, че дори и да се приеме, че „ВИПИ КАПИТАЛ“ ЕАД е уведомено за издаденото кредитно известие, от една страна, същото е издадено в нарушение на чл. 115 от ЗДДС, а, от друга страна, на датата, на която се предполага, че е станало известно на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, същото е било невъзможно да бъде отразено в отчетния период, в който е издадено, тъй като няма данни да е достигнало до знанието на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД преди 08.10.2018 г. Във връзка с горното са формулирани изводи, че, тъй като кредитното известие в конкретния случай е издадено в нарушение на чл. 115, ал. 2 от ЗДДС, а именно е издадено не в задължителния 5-дневен срок от влизане в сила на арбитражното решение (31.07.2017 г.), представляващо основание за издаването му, същото е нередовно издадено, същото не представлява редовно издаден данъчен документ, тъй като е следвало да бъде издадено най-късно в срок до 05.08.2017 г. и да намери отражение в ДДС декларациите за месец август 2017 г. на двете дружества, а не в тези за месец август 2018 г., което води до непризнаване на извършеното сторниране на косвен данък през м. август 2018 г. Твърди се, че ако органите по приходите бяха определили правилно момента, в който е възникнало задължението на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД да отрази корекция на ползвания данъчен кредит, настъпила в резултат на съдебното решение ВАД 391/14, а именно към 31.07.2017 г., следва да се приеме, че към момента на връчване на ЗВР, с която е образувано ревизионното производство, завършило със сега оспорения РА, е изтекла давността, предвидена в чл. 172, т. 1 във връзка с чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Сочи се, също така, че към настоящия момент са изтекли повече от 5 години от влизане в сила на арбитражното решение, представляващо основание за промени в ДДС

девниците на дружествата. Сочи се, че, считано от 01.01.2018 г. към настоящия момент е изтекъл предвиденият в чл. 171, ал. 1 от ДОПК петгодишен давностен срок, поради което дори и да съществува задължение за внасяне на ДДС от страна на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, същото не подлежи на принудително събиране. Иска се отмяна на РА.

В съдебно заседание, оспорващото дружеството, чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът Директорът на Дирекция ОДОП С., в съдебно заседание, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата. Изразява становище, с което поддържа констатациите и правните доводи в оспорения ревизионен акт (РА) по мотиви, изложени в потвърдителното решение на Директор на Дирекция ОДОП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер съгласно Наредбата за минималните възнаграждения за адвокатска работа върху материалния интерес в размер на 38 040 лева.

Съдът, след като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-222219223005350-020-001/05.09.2023 г., издадена от М. Г. А.-Д., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП В., връчена на ревизираното лице по електронен път на 25.09.2023 г. съгласно удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ на л. 33 от делото, е възложено извършване на ревизия на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД за установяване на задълженията на дружеството за ДДС за данъчен период от 01.08.2018 г. до 31.08.2018 г. от органи по приходите Р. М. Майсторска, на длъжност Главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) и С. Ц. К., на длъжност Главен инспектор по приходите, в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР. Със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) № Р-222219223005350-020-002/20.12.2023 г., връчена по електронен път на 03.01.2024 г., срокът на ревизията е удължен до 23.02.2024 г.

В хода на ревизията с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице са извършени редица процесуални действия, които подробно са описани в констативната част на изготвения ревизионен доклад (РД), неразделна част от ревизионния акт (РА) по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. С цел събиране на доказателства и установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения № Р-22221923005350-040-001 от 29.09.2023 г. Представени са документи по електронен път и е дадено писмено обяснение. На основание чл. 45 от ДОПК е иницирирана насрещна проверка на „ЩРАБАГ“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] (доставчик на жалбоподателя). За резултата е изготвен протокол за извършена насрещна проверка. С протоколи № Р-22221923005350-ППД-001 от 29.09.2023 г. и № Р-22221923005350-ППД-002 от 20.12.2023 г. са присъединени доказателства от направени проверки за установяване на факти и обстоятелства, включително издадено от „ЩРАБАГ“ ЕАД кредитно известие № [ЕГН] от 31.08.2018 г. към издадена от същото дружество на жалбоподателя фактура № [ЕГН] от 29.11.2013 г.

За резултатите от ревизионното производство е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221923005350-092-001 от 08.03.2024 г., връчен по електронен път на ревизираното лице на 14.03.2024 г. съгласно удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ на л. 48 от делото. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД, което е преценено от органите по приходите като неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт (РА) № Р-222219223005350-091-001 от 11.04.2024 г.,

издаден от М. Г. А.-Д., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Р. М. Майорска, на длъжност Главен инспектор по приходите, връчен по електронен път на ревизираното лице на 15.04.2024 г. съгласно удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ на л. 55 от делото.

Установено е в хода на ревизионното производство, че между „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД в качеството на дружеството на възложител и „ЩРАБАГ“ ЕАД в качеството му на изпълнител е сключен договор от 15.10.2013 г., с който възложителят е възложил на изпълнителя да изпълни производство, доставка и полагане на асфалтови смеси за изпълнение на строително-монтажни работи, представляващи „Разширение на полоса за регулиране на самолети“ на летище до [населено място] по видове и количества, посочени в приложение № 1 към договора срещу заплащане на възнаграждение. Стойността на договора съгласно договореното между страните (чл. 2 от договора) е в размер на 290 765,76 лева с включен ДДС. На 29.11.2013 г. е подписан Протокол № 1 за строително-монтажни работи, съгласно който след проверка на място страните са се съгласили, че са завършени и подлежат на заплащане посочените в същия протокол СМР на стойност 279 295,54 лева, по делото е представена двустранна сметка № 1 за изплащане на СМР ноември 2013 г. на обща стойност 279 295,54 лева без включен ДДС (335 154,65 лева с включен ДДС). Издадена е фактура № [ЕГН] от 29.11.2013 г. с данъчна основа в размер на 279 295,54 лева и ДДС в размер на 55 859,11 лева. Не е предмет на спор между страните, че фактурата е включена в дневника за продажби на „ЩРАБАГ“ ЕАД, съответно е включена в дневника за покупки на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД за месец ноември 2013 г. и по фактурата оспорващото дружество е упражнило право на приспадане на пълен данъчен кредит.

С писмо изх. № 0218 от 27.05.2014 г. на „ЩРАБАГ“ ЕАД е поканено „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД да заплати дължимата за предоставеното изпълнение по договора сума в размер на 335 154,65 лева по фактура № [ЕГН] от 29.11.2013 г. Във връзка с Инспекторско предписание за коригиране на недостатъци на извършени СМР, издадено от ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“ на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, с писмо вх. № 0100 от 10.10.2014 г. на „ЩРАБАГ“ ЕАД „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД е уведомило „ЩРАБАГ“ ЕАД, че предоставеното по договора изпълнение е некачествено, поради което ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“ е издала инспекторско предписание за коригиране на недостатъци, констатирана е липса на документ, доказващ носимоспособността на новоизграденото разширение на полосата за рулиране на самолети, което прави невъзможно въвеждането в експлоатация на разширената полоса за рулиране на самолети. Във връзка с горното в писмото е заявено, че на основание чл. 10.1 от договора във връзка с чл. 20, ал. 4, т. 8 от Наредба № 2 на МРРБ се ангажира гаранционната отговорност на Изпълнителя, като с процесното писмо изпълнителят „ЩРАБАГ“ ЕАД е поканено да отстрани за негова сметка недостатъците, посочени в приложеното инспекторско предписание в разумен срок от поканата, но не по-късно от 31.10.2024 г.

По искова молба на „ЩРАБАГ“ ЕАД срещу „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД за заплащане на сумата от 335 154,65 лева е образувано ВАД № 391/14 г. на Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата, което е приключило с окончателно решение от 31 юли 2017 г., съгласно което „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД е осъдено да заплати на „ЩРАБАГ“ ЕАД сумата от 192 446,43 лева с включен ДДС, представляващи възнаграждение за изпълнение СМР по договора между страните от 15.10.2013 г., ведно със законната лихва, считано от 20.10.2014 г. до окончателното й изплащане, като за горницата до предявения размер от 335 154,65 лева искът е отхвърлен поради отбив от възнаграждението въз основа на упражнено от ответника потестативно право по чл. 265, ал. 1, предл. трето от ЗЗД. Решението е съобщено на „ЩРАБАГ“ ЕАД на 23.08.2017 г. Въз основа на арбитражното решение от 31.07.2017 г. е издаден изпълнителен лист от 03.04.2018 г. за сумата

от 192 446,43 лева. На 22.06.2018 г. „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД е заплатило на „ЩРАБАГ“ ЕАД сумата от 278 274,91 лева. От „ЩРАБАГ“ ЕАД е издадено кредитно известие № [ЕГН] от 31.08.2018 г. към фактура № [ЕГН] от 29.11.2013 г., отразено от дружеството в съответния данъчен период на издаване на кредитното известие (август 2018 г.). Съгласно представено писмено обяснение от „ЩРАБАГ“ ЕАД издаденото от дружеството кредитно известие е изпратено на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД чрез Спиди АД, като е предоставено извлечение от водената от „ЩРАБАГ“ ЕАД книга за входяща поща, от което е видно връщането на обратната разписка (с която е изпратено КИ на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД) на 09.10.2018 г. Съгласно представено писмено обяснение от ревизираното лице през юни 2018 г. дружеството е осчетоводило извършеното частично плащане на „ЩРАБАГ“ ЕАД в размер на 278 274,91 лева, а неиздълженият остатък по фактура № 16274 от 29.11.2013 г. в размер на 56 879,74 лева е отчетен като приход в края на отчетния период съгласно чл. 46, ал. 1 от ЗКПО – изтекъл давностен срок от момента, в който задължението е станало изискуемо, като са представени извлечения от счетоводните регистри на дружеството и протокол № 1 от 28.12.2018 г. за изписване на вземания и задължения.

По делото е представено писмо от „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД с изх. № 05/08.10.2018 г. на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД с вх. № 0111 на „ЩРАБАГ“ ЕАД от 17.10.2018 г., съгласно което „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД връща на „ЩРАБАГ“ ЕАД кредитно известие с № [ЕГН] от 31.08.2018 г., тъй като издаденото кредитно известие е изпратено след срока за подаване на декларация по ЗДДС за м.август 2018 г. и не може да бъде осчетоводено по този начин.

При тази фактическа обстановка органите по приходите са направили извод, че доставчикът основателно е издал кредитно известие към фактура № 0...01627 от 29.11.2013 г. и същото е следвало да бъде включено в дневника за покупки на ревизирувания субект. Прието е въз основа на събраните в ревизионното производство доказателства (конкретно видно от съдържанието на изпратеното от „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД писмо с изх. № 05 от 08.10.2018 г., с което е уведомил „ЩРАБАГ“ ЕАД, че връща издаденото кредитно известие № [ЕГН] от 31.08.2018 г.), че жалбоподателят е получил издаденото от доставчика кредитно известие, но не го е отразил в регистъра по чл. 124, ал. 1 от ЗДДС за периода на издаването му месец август 2018 г., нито в някой от следващите данъчни периоди. Във връзка с горното е формулиран извод, че по издадената от доставчика фактура е ползвано право на приспадане на пълен данъчен кредит върху цялата фактурирана стойност, въпреки че е платена част от същата и че част от начисления от доставчика данък е намален след включване в дневника му за продажби на издаденото от него кредитно известие. На посочените основания е направена корекция на декларирувания от задълженото лице резултат по ЗДДС като вместо данък за възстановяване в размер на 34,60 лева е установен данък за внасяне в размер на 23 750,10 лева.

Ревизионен акт (РА) № Р-222219223005350-091-001 от 11.04.2024 г. е оспорен по административен ред в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, с решение № 922 от 05.07.2024 г. на Директора на Дирекция ОДОП С. РА е потвърден изцяло.

Директорът на Дирекция ОДОП С. е възприел изцяло изводите на органите по приходите в оспорения РА. Възприел е за неоснователно възражението на жалбоподателя за недължимост на вземането поради неиздаване от страна на доставчика на кредитно известие в срока по чл. 115, ал. 2 от ЗДДС, тъй като неспазване на законовия срок за издаване на кредитно известие е основание за ангажиране на отговорност на доставчика и не касае задължението на получателя за отразяване на това известие в регистъра по чл. 124, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Освен това, видно от доказателствата по преписката, въпреки че решението на АС при БТПП е от 31.07.2017 г., жалбоподателят е изпълнил същото, като е превел на доставчика дължимата сума по банков път

на 22.06.2018 г. В потвърдителното решение е посочено, че в конкретния случай е налице хипотезата на разпоредбата на чл. 115, ал. 1 и ал. 3 от ЗДДС, налице е намаление на данъчната основа, във връзка с което е възникнало задължение на доставчика да издаде кредитно известие. Не е спорно, че основание за това е постановено решение на АС при БТПП, образувано по искова молба на „ЩРАБАГ“ ЕАД срещу жалбоподателя за плащане на дължимата сума по фактура № 0...016274 от 29.11.2013 г. Предвид направеното от ревизирия субект възражение за некачествено изпълнение АС при БТПП е приел, че дължимото на доставчика възнаграждение в размер на 335 154,65 лева с ДДС следва да се намали със сумата 142 708,22 лева с ДДС и дължимото от получателя възнаграждение за извършената услуга да стане в размер на 192 446,43 лева. При проверка в информационната система на НАП е установено, че „ЩРАБАГ“ ЕАД е отразило издаденото към фактурата кредитно известие в дневника си за продажби за данъчен период месец август 2018 г. Потвърден е и изводът на органите по приходите, че от документите по преписката е видно, че кредитното известие е било изпратено на задълженото лице, тъй като същото е върнато с писмо изх. № 05 от 08.10.2018 г. на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, в което е посочено, че поради късното му получаване не може да бъде включено в дневник за покупки и СД по ЗДДС за месец август 2018 г. От съдържанието на това писмо, представено в хода на ревизията от доставчика, следва извод, че жалбоподателят е разполагал с процесното кредитно известие. Посочено е, че съгласно чл. 124, ал. 5 от ЗДДС същото е следвало да бъде отразено в дневника за покупки за данъчния период, през който е издадено. В този смисъл досежно кредитните известия по чл. 115 от ЗДДС законът не предвижда възможност за отразяването им в регистрите по чл. 124 от ЗДДС извън срока по чл. 124, ал. 5. Това е така, тъй като в случая не се касае за документ, който да предоставя право на ползване на данъчен кредит, за да е приложима разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС. Видно от текста на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС жалбоподателят е следвал да отрази полученото от него кредитно известие в дневника си за покупки за данъчния период на издаването му, а в случай, че го е получил след този период, приложима е разпоредбата на чл. 126 от ЗДДС. В случая това не е сторено, както за процесния данъчен период, така и за следващите такива, включително след като в хода на ревизията на лицето е било указано, че следва да извърши дължимата корекция.

Формулирани са изводи, че неутралитетът на данъка върху добавената стойност изисква направената от доставчика корекция на начисления данък при наличие на основание за това да бъде направена и от получателя за съответния данъчен период съгласно чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. В противен случай ще е налице риск от загуба на ДДС, тъй като би се стигнало до хипотеза, в която доставчикът е сторил начисления данък, а получателят не може да бъде задължен да коригира ползвания данъчен кредит. Включвайки кредитното известие в дневника си за продажби доставчикът извършва намаление на размера на данъка за периода по доставките, по които е изпълнител. От своя страна, получателят, като включва издаденото му кредитно известие в дневника си за покупки, намалява данъчния кредит за съответния период. Директорът на Дирекция ОДОП С. е приел оплакването на жалбоподателя, че процесното кредитно известие е получено в период, следващ този на издаването му, като ирелевантно по отношение на срока по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. В този случай законодателят е уредил процедура за корекция на декларираните обстоятелства в СД след изтичане на срока за подаването им видно от разпоредбата на чл. 126 от ЗДДС.

Решението е съобщено на оспорващото дружество на 17.07.2024 г. видно от удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 21 от делото. Жалбата, във връзка с която е образувано настоящото производство, е подадена чрез Директора на Дирекция ОДОП С. до Административен съд София-град на 31.07.2024 г.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е подадена срещу издадения на дружеството ревизионен акт, потвърден от Директора на Дирекция ОДОП С., от лице с надлежна легитимация, след изчерпване на фазата на административния контрол. Решението е издадено от Директора на Дирекция ОДОП С. и в рамките на преклузивния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Жалбата отговаря на изискванията на чл. 149 от ДОПК и като такава е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При така изложената фактическа обстановка съдът формира и своите правни изводи. На основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, производството по обжалване на РА не е контролно-отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

Съдът намира, че оспореният ревизионен акт е валиден, издаден от компетентни органи, след провеждане на ревизионно производство, възложено от оправомощен за това орган по приходите, при спазване на съответните процедурни правила.

Ревизионното производство е започнало с издаване на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221923005350-020-001 от 05.09.2023 г., издадена от М. Г. А.-Д., на длъжност Началник на сектор при ТД на НАП В.. Същата е включена в списъка на лицата, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК и осъществяват правомощията си на територията на цялата страна съгласно Заповед № 3-ЦУ-869/03.05.2023 г. на Заместник изпълнителния директор на НАП. Със Заповед № РД-01-864 от 04.11.2022 г. на Директора на ТД на НАП С. е разпоредено функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК да се изпълняват от служители (органи по приходите), за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, между които е и М. Г. А.-Д., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В.. Съгласно разрешенията, дадени с Тълкувателно решение (ТР) № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, не е нищожен Ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изр. първо от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. В мотивите на тълкувателното решение се сочи, че при действието на чл. 12, ал. 6, изр. първо от ДОПК правомощие на Изпълнителния директор на НАП или на заместник-директор, комуто той е делегирал това правомощие, е да определи органи по приходите или публични изпълнители, за които не важат ограниченията на компетентността по място, обвързана с принадлежността им към компетентната териториална дирекция. В чл. 10, ал. 9 от устройствения ЗНАП е създадено правомощие за Изпълнителния директор или за оправомощено от него лице, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции, да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Ревизионният акт не е опорочен от обстоятелствата, че ревизията е възложена и в състава на издалите го органи по приходите като възложител на ревизията е участвал орган по приходите от друга териториална дирекция, щом ревизията е проведена в

компетентната териториална дирекция, а възложилият е от кръга на тези по чл. 12, ал. 6, изр. първо ДОПК и е определен по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК от директора на компетентната дирекция. Включването в персоналните предели на заповедта по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК на длъжностни лица от състава на друга териториална дирекция не е в противоречие с правилото на чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗНАП. Директорът и в тази хипотеза организира и ръководи териториалната дирекция в териториалния обхват, отреден с решението на управителния съвет по чл. 5, ал. 5, т. 5 ЗНАП, като не е дължимо отношение на субординация между териториалния директор и адресатите на заповедта му. Преценката за необходимостта служителите на НАП да осъществяват правомощията си извън територията, ограничена от правилата от правилата на чл. 8 от ДОПК, е за субекта по чл. 10, ал. 9 от ЗНАП. Тя не поражда преки правни последици извън съдържанието на правоотношението между служителя и органа по назначаването и с арг. от чл. 2, ал. 2, т. 3 от АПК не подлежи на съдебен контрол за законност, включително инцидентен. Отсъствието на изискване за обосноваване (а съответно и за доказване) на необходимостта от издаването на заповедта по чл. 10, ал. 9 от ЗНАП и недопустимостта на съдебния контрол върху нея дисквалифицират участието в ревизионното производство и в издаването на крайния му акт на органи по приходите, посочени в тази заповед, като основание за недействителност на ревизионния акт, макар тези административни органи да не са от компетентната териториална дирекция и заповедта да не е мотивирана. В същото тълкувателно решение се приема, че ревизионният акт не е издаден в противоречие с разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК. Не е иззета компетентността на изпълнителния директор или определен от него заместник за възлагане на ревизия „...за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължително осигурителни вноски“. В този смисъл неоснователни съдът намира възраженията в жалбата за нищожност на оспорения ревизионен акт, предвид обстоятелството, че същият е издаден от органи по приходите при ТД на НАП В..

Ревизионният акт, видно от материалите по административната преписка, е подписан с квалифицирани електронни подписи по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Електронният подпис е приравнен на саморъчен съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ. Съгласно чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ правната сила на електронния подпис и на усъвършенствания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните. Удостоверението за електронен подпис е законово признато за еквивалент на саморъчен подпис за лицата, които притежават такова удостоверение. От представените по делото удостоверения е видно, че подписите са положени от съответните лица, в периода на срока на действие на притежаваните от тях удостоверения за електронен подпис. В тази връзка се установява, че оспореният ревизионен акт е подписан с електронен подпис от лицата, посочени като негови издатели, с КЕП и в периода на действие на удостоверението.

Процедурата по издаване на РА е съобразена с приложимите за случая процесуални норми на ДОПК и съдът не намира при провеждането ѝ да са извършени процесуални нарушения, засягащи законосъобразността на ревизионния акт. С ревизионния акт са определени допълнителни задължения по ЗДДС и лихви за забава за периодите и на лицето, на което е възложена ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа изложение на фактическите и правните основания за постановяването му, с извършено позоваване на изготвения ревизионен доклад. Изложение на фактическите основания за установяване на процесните задължения се съдържа в ревизионния доклад, който е неразделна част от РА (чл. 120, ал. 2 от ДОПК), а съгласно константната съдебна практика мотивите на РД, когато са възприети от компетентните органи, се явяват и такива на приключващия ревизията акт. На задълженото лице е била предоставена достатъчна възможност да представи изисканите му

документи и сведения в хода на извършваната му ревизия, същото е било редовно уведомявано както за откриването на ревизионното производство, така и за всички последващи действия на органите по приходите, а също и за исканите от тях доказателства от значение за установяване размера на публичните му задължения. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите, според тях, доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на оспорващото дружество обстоятелства. Извършените въз основа на тези доказателства фактически констатации и направените правни изводи са предмет на преценка при проверката за материалната законосъобразност на РА, и ще бъдат обсъдени по-долу в настоящото решение. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на административното производство по издаване и оспорване по административен ред на процесния ревизионен акт.

При така установеното съдът приема, че спорът е правен и е свързан с приложението на материалния закон и по - конкретно налице ли е основание за корекция на декларирания от оспорващото дружество резултат по ЗДДС за данъчен период м.08.2018 г. в резултат на неотразено от „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД кредитно известие, издадено от доставчика „ЩРАБАГ“ ЕАД, за периода на издаването му или месец август 2018 г., нито в някои от следващите данъчни периоди. Съдът намира за съответни на събраните доказателства изводите на органите по приходите, че ревизираното лице е получило издаденото кредитно известие, видно и от съдържанието на изпратеното от него писмо до „ЩРАБАГ“ ЕАД от 08.10.2018 г., с което уведомява доставчика, че връща издаденото кредитно известие, тъй като същото е издадено след изтичане на срока за подаване на декларация по ЗДДС за данъчен период месец август 2018 г. Неоснователни са доводите в жалбата, че ревизираното лице не е било уведомено и не е получило издаденото от „ЩРАБАГ“ ЕАД кредитно известие № [ЕГН] от 31.08.2018 г. към фактура № 0...016274 от 29.11.2013 г.

Съгласно чл. 184 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност първоначално определената сума за приспадане се коригира, когато е по-голяма или по-малка от тази, на която данъчнозадълженото лице е имало право, а според чл. 185 от директивата корекция се прави по-специално, когато след изготвяне на справката-декларация по ДДС настъпи някаква промяна във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане, например когато покупките се анулират или се получат намаления на цените. Съгласно член 186 от директивата държавите членки определят подробните правила за прилагане на членове 184 и 185 от директивата. Според решенията на СЕС докато чл. 90 от Директивата урежда правото на доставчика да намали данъчната си основа в случаите на анулиране, разваляне, отказ и когато след сключване на сделката не получи предвидената насрещна престация или получи само част от нея, чл. 185 се отнася до коригирането на сумите, първоначално приспаднати от другата страна по същата сделка, като тези два члена регламентират две страни на една и съща стопанска операция и трябва да се тълкуват съгласувано. И двете разпоредби представляват израз на основния принцип на Директивата за ДДС, че данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, от който пряко следва, че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице (решение С-337/13, т. 22). От друга страна, когато държава членка предвижда, че при определени условия данъчно задълженото лице може да намали данъчната основа след сключване на сделка, тя трябва да приложи, за да гарантира принципа на данъчния неутралитет, чл. 185, § 2, алинея втора от Директивата ДДС, така че другата страна по същата сделка на свой ред да коригира размера на подлежащия на приспадане данък (виж решението от 15 октомври 2020 г., Е. sp. z о. о. sp. k, С-335/19, т. 37, т. 38). Т. условие

гарантира отстраняването на риска от загуба на данъчни приходи и не поставя възстановяването на данъка в зависимост от свободното усмотрение на данъчната администрация (виж решението от 18 юни 2009, *Stadeco*, C-566/07, т. 42). Логиката на общата система на ДДС е, че Директивата за ДДС установява общо задължение за коригиране на приспадания ДДС. От една страна, това задължение всъщност е неделимо от задължението на всяка държава членка да вземе всички необходими законодателни и административни мерки, за да гарантира събирането на целия дължим на нейната територия ДДС. За тази цел държавите членки следва да проверяват декларациите на данъчнозадължените лица, техните отчети и другите относими документи, както и да изчислят и да съберат дължимия данък (решение от 17 юли 2008 г., Комисия/Италия, C-132/06, EU:C:2008:412, т. 37). Тези проверки обаче нямаше да имат значение, ако не бе предвидено коригиране на неоснователното приспадане (т. 35 и т. 36 от решение по дело C-532/16). От друга страна, общото задължение за коригиране на неоснователното приспадане на ДДС произтича и от данъчния неутралитет на ДДС, който е основен принцип на общата система на ДДС, установен от законодателя на Съюза в тази област (решение от 21 февруари 2006 г., *Halifax*, C-255/02, EU:C:2006:121, т. 92 и цитираната съдебна практика) (т. 37 от решение по дело C-532/16).

Основанията за корекции на ползван данъчен кредит при изменение на данъчната основа и при промяна на вида на доставката са уредени в нормата на чл. 78 от ЗДДС (в приложимата редакция), според която регистрираното лице е длъжно да коригира размера на ползвания данъчен кредит при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката, както и при промяна на вида на доставката. Корекцията се извършва в данъчния период, през който са възникнали тези обстоятелства, с отразяването на документа по чл. 115 в дневника за покупките и в справката-декларация за съответния данъчен период (чл. 78, ал. 3 от ЗДДС). Съгласно разпоредбата на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1 на чл. 115 от ЗДДС. При увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие, като освен реквизитите по чл. 114 от ЗДДС известието към фактурата задължително съдържа и номера и датата на фактурата, към която е издадено известието и основаниято за издаване на известието. В ДКИ основата и данъкът се посочват със знак „минус“, което означава, че включвайки го в дневника за продажби доставчикът ще намали размера на данъка за доставките, по които е изпълнител, а включвайки го в дневника за покупки, получателят ще намали данъчния кредит за доставките, по които е получател. Така се постига баланс - доставчикът придобива вземане от бюджета за данък, начислен от него в предходен период, но на отпаднало основание, а получателят се задължава за приспадания в предходен момент данък, поради отпаднало основание. Така се уреждат отношенията на страните по повод разчета с ДДС.

Тълкуването на цитираните правни норми налага да се приеме, че в обсега на уредените с тези текстове хипотези корекция на ползвания данъчен кредит се извършва от получателя по доставката при наличие/възникване на основание за това (при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката) и при издадено от доставчика кредитно известие. За целите на определяне на задълженията по ЗДДС, както бе посочено и по-горе, включвайки кредитното известие в дневника си за продажбите доставчикът извършва намаление на размера на внесения данък за извършените доставки. Получателят, от своя страна, включва кредитното известие в дневника за покупките и така намалява вече ползвания данъчен кредит. Целта на посочените

действия е постигането на фискален баланс.

В конкретния случай не е предмет на спор между страните и се установява по безспорен начин от събраните в производството доказателства по отношение на изследваната доставка, че е налице валидно основание за издаване на кредитно известие, в случая е налице настъпило изменение на данъчната основа, което е основание за издаване на кредитно известие. За да породи желаните от издателя правни последици издаденото известие към фактура е необходима реална, т. е. действително извършена доставка на конкретна стока или услуга, която впоследствие да е била действително развалена или е налице изменение на данъчната основа. Кредитното известие е само последица от настъпили едновременно с издаването му или обичайно в предходен момент обстоятелства, касаещи доставката в цялост или нейната стойност, явяваща се данъчна основа по ЗДДС. Т. е. основаниято за издаването му не е абстрактно, а следва да почива на изричен факт, който влече след себе си правните последици от издаването му. В тази насока Съдът на Европейския съюз вече е постановил, че Директивата за ДДС не съдържа разпоредби относно коригирането от издателя на фактурата на погрешно фактурирания ДДС. Ето защо, докато законодателят на Съюза не запълни тази празнота, държавите членки следва да предвидят разрешение за това. По отношение на това решение, обаче, СЕС е разработил два подхода, които държавите членки трябва да вземат предвид. Така, от една страна, за да осигурят неутралността на ДДС, държавите членки следва да предвидят във вътрешния си правен ред възможност да се коригира всеки неоснователно фактуриран данък, при положение че издателят на фактурата докаже своята добросъвестност. Освен това принципът на неутралност на ДДС изисква неоснователно фактурираният ДДС да може да се коригира, когато издателят на фактурата своевременно е отстранил напълно риска от загуба на данъчни приходи, без държавите членки да могат да поставят това коригиране в зависимост от добросъвестността на издателя на посочената фактура. Това коригиране не може да зависи от свободното усмотрение на данъчната администрация. Тъй като съществуването на сгрешени фактури води до риск от загуба на данъчни приходи, по принцип те трябва да бъдат коригирани. Видно от събраните доказателства по делото правоотношенията между двете страни по сключения договор от 15.10.2013 г. са уредени с окончателно решение от 31 юли 2017 г. по АД № 391/14 г. на АС при БТПП, влязло в законна сила, съгласно което „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД е осъдено да заплати на „ЩРАБАГ“ ЕАД сумата от 192 446,43 лева с включен ДДС, представляващи възнаграждение за изпълнение СМР по договора между страните от 15.10.2013 г. От анализа на горепосочените разпоредби съдът намира, че в случай като настоящия, доколкото с влязло в законна сила решение е постановено, че дължимата цена по договора е в размер на 192 446,43 лева с включен ДДС и доколкото не се оспорва от страните по сключения договор, че процесната цена няма да бъде изплатена за извършената доставка предвид горесцитираното решение (и е изплатена действително в намален размер) за доставчика остава единствената възможност да се възползва от правото си на корекция на издадената от него фактура чрез издаване на КИ. В тази връзка следва да бъде съобразено, че разпоредбата на чл. 115 от ЗДДС предвижда издаване на кредитно известие като възможност и задължение да се коригира данъчната основа по доставка, когато нейната стойност претърпи промяна в посока намаление или когато бъде развалена. С тази възможност се осигурява надлежно и реално отразяване на търговските отношения и тяхното развитие за целите на облагането с ДДС. В ревизионния акт не се съдържат твърдения, че доставчикът не е внесъл дължимия ДДС, напротив безспорно е установено внасяне на същия във връзка с издадената фактура на основание възложеното по договора от 15.10.2013 г. изпълнение. Не е предмет на спор, че ревизираното лице е намалило резултата си за съответния данъчен период със сумата на пълния размер на ДДС чрез включване на издадената от доставчика

фактура за изпълнените СМР. Едновременно с това, установява се по безспорен начин по делото и не е предмет на спор между страните, че в конкретния случай реално заплатената цена по договора от 15.10.2013 г. от оспорващото дружество е съгласно посоченото в решение от 31 юли 2017 г. по ВАД № 391/14 г. на АС при БТПП. Както бе посочено и по-горе, дължимото по сключения между страните договор от 15.10.2013 г. възнаграждение е заплатено от „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД на 22.06.2018 г. и същото е в размера, посочен в цитираното решение на АС при БТПП (след издаване на изпълнителен лист в полза на "ЩРАБАГ" ЕАД), а не в посочения в издадената фактура размер. От доставчика е издадено кредитно известие, ревизираното лице не оспорва, че е налице основание за издаване на кредитно известие. В писмото, адресирано до доставчика, ревизираното лице е възразило относно получаване на кредитното известие след изтичане на данъчен период м.08.2018 г. Т.е. в конкретния случай не е предмет на спор между страните и безспорно се установява, че кредитно известие № [ЕГН] от 31.08.2018 г., издадено от „ЩРАБАГ“ ЕАД, е издадено на валидно правно и фактическо основание. Т.е. в конкретния случай кредитното известие не може да бъде преодоляно без зачитането му в отношенията „доставчик – изпълнител (ревизираното лице)“ досежно стойността на предоставените по сключения между страните договор СМР.

От друга страна, както бе посочено и по-горе, съгласно релевантната нормативна уредба корекциите се извършват от получателя по доставката, но на основание на и чрез данъчни документи, издадени от доставчика. Както разпоредбата на чл. 78, така и разпоредбата на чл. 124 от ЗДДС регламентират, че корекцията на ползвания данъчен кредит от получателя по доставката се извършва с отразяване на издадения от доставчика данъчен документ. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС независимо от ал. 4 регистрираното лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени, включително издадени от лица, на които е прекратена регистрацията по този закон. ЗДДС, за разлика от хипотезите на корекция на ползван данъчен кредит при авансови плащания (наличните по делото доказателства са в насока, че настоящият случай не се касае за извършено авансово плащане), не предвижда и не регламентира ред за връщане на ползвания данъчен кредит от получателя по доставката, без да е налице издадено от доставчика кредитно известие. Чл. 78 изисква корекцията да се извършва чрез включване на издадения документ по чл. 115 от ЗДДС, а разпоредбата на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС регламентира отразяване на получено кредитно известие именно в периода на издаването му. Нещо повече, категорична и последователна е съдебната практика, съгласно която, за да възникне задължение за включване в отчетните регистри на кредитни известия, не е достатъчно да се установи, че такива са издадени, а е необходимо те да са получени от данъчно задълженото лице. В този смисъл по аргумент на по-силното основание кредитно известие следва да е и издадено. Отразяването на кредитните известия в дневника за покупки се записва със знак минус и по този начин получателят на кредитното известие следва да внесе предходно начисления и ползван ДДС. По този начин размерът на ДК, който е ползван, се редуцира съответно. В случая безспорно е налице намаляване на данъчната основа на изследваната доставка по смисъла на чл. 115 от ЗДДС, в този смисъл кредитното известие е издадено от доставчика на валидно правно и фактическо основание, както бе посочено и по-горе. Намаляване на дължимото по договора възнаграждение с оглед възстановяването на правомерното развитие на данъчното правоотношение има за последица издаването на данъчно кредитно известие. Кредитното известие променя данъчната основа и от тази дата следва да се приеме, че данък не следва да се дължи, във връзка с което е и насрещно регламентираното задължение на получателя по доставката да включи издаденото кредитно известие в периода на издаването му. Регламентираният ред е в съответствие с общото

задължение за коригиране на неоснователното приспадане на ДДС и постигане на фискален баланс, както и с принципа на данъчния неутралитет на ДДС, който е основен принцип на общата система на ДДС, установен от законодателя на Съюза в тази област (решение от 21 февруари 2006 г., Halifax, C-255/02, EU:C:2006:121, т. 92 и цитираната съдебна практика). Издаденото на валидно основание кредитно известие, каквото е процесното, което е подплатено с изискуемите доказателства, е безспорно обстоятелство, водещо до задължение на ревизираното дружество – получател на доставката за корекция на размера на ползвания от него данъчен кредит в периода на издаване на кредитното известие. В този смисъл съдът намира, че по-късното издаване на кредитното известие в конкретната фактическа обстановка не се отразява на задължението на ревизираното лице да извърши корекция на ползвания от него данъчен кредит в периода на издаване на кредитното известие. Изводът е, че ревизираното лице действително дължи на бюджета възстановяване на приспаднатия данъчен кредит във връзка с намаляване на данъчната основа по доставката, в противен случай би се стигнало и до загуба на ДДС. Изложените съображения водят съда до извода, че доколкото процесното КИ е съставено редовно спрямо извикванията на ЗДДС, получено е от жалбоподателя, спрямо жалбоподателят като получател на услугата е възникнало задължението, предвидено в нормата на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС.

В случая от доказателствата по делото е установено, че кредитното известие, с което доставчикът едностранно коригира начисления ДДС, е издадено извън срока за издаването му, но едновременно с това се установява, че, независимо, че изпълнението към договора е приключило през 2013 г. и решението на АС при БТПП е от юли 2017 г., окончателното плащане и уреждане на правоотношенията между страните във връзка с изпълнението на сключения между тях договор от 15.10.2013 г. е извършено именно през 2018 г. (юни 2018 г.), както и счетоводно операциите са отразени от ревизираното лице именно през 2018 г., в този смисъл съдът намира, че не е налице нарушение на принципа на правната сигурност и правните очаквания.

При служебната проверка по чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 от ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Липсват данни за допуснати в хода на ревизионното производство съществени процесуални нарушения. По гореизложените съображения съдът намира, че издаденият ревизионен акт в оспорените части е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния и процесуалния данъчен закон.

При този изход на спора на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в размер, определен по реда на чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и с оглед материалния интерес по делото в размер на 38 040,86 лева.

Водим от горното Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Изпълнителния директор В. В. Н., подадена чрез адв. В. А., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, офис 1, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-222219223005350-091-001 от 11.04.2024 г., издаден от М. Г. А.-Д., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Р. М. Майорска, на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с решение на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. (Дирекция ОДОП С.) при Централно управление на Национална агенция за приходите № 922 от 05.07.2024 г., с който на

„ВИПИ КАПИТАЛ“ АД са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 23 750,10 лева и са определени съответните лихви за забава в размер на 14 256,16 лева.

ОСЪЖДА „ВИПИ КАПИТАЛ“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Изпълнителния директор В. В. Н. да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 1 888 (хиляда осемстотин осемдесет и осем) евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: